

**Дивовижні пригоди в країні
Часу. Хочу бути маленькою..
Дивовижні пригоди в країні
Часу. Хочу бути маленькою**

КУПИТИ

Книга чудової дитячої письменниці Ніни Воскресенської «Дивовижні пригоди Наталки в країні Часу» поєднала в собі повість з такою ж назвою та три чарівно-повчальних казки «Скринька бажань», «Заповітна мрія», «Розповідь однієї плями». Головна героїня повісті дівчинка-школярка Наталка, як і більшість її однолітків, мріє якомога швидше подорослішати. Адже дорослим так легко живеться: ні в кого не треба питати дозволу, щоб купити іграшок, можна дивитися телевізор скільки заманеться, а найголовніше – уроки. Їх теж не потрібно робити. Яким же чином прискорити плин часу, щоб оминати усі негаразди дитинства? Авторка дає такий шанс героям книги і переносить їх у країну Часу, де кожен зможе обрати собі пригоду за смаком. Книга для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

Ніна Воскресенська

Дивовижні пригоди в країні Часу

Хочу бути маленькою

1
книга

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7954-9

Ніна Воскресенська
**Дивовижні пригоди
в країні Часу**

Хочеш стати дорослою людиною просто зараз? Та будь ласка! Королева Хаосу це миттю організує! Іншим дітям треба до школи ходити, а їй, дорослій Наталці, — лише розважайся! Щоправда, невдовзі з'ясувалося, що доросле життя — не мед. Десь треба брати гроші, які швидко закінчуються, та ще й приглядати за молодшим братиком Петриком... Вона й гадки не мала, що дорослі мають цілу купу обов'язків...

Якщо раніше задля здійснення своєї мрії про доросле життя Наталка ладна була віддати що завгодно, а не лише старий годинник, то тепер вона за будь-яку ціну хотіла позбавитися чар королеви Хаосу і знову стати дівчинкою-школяркою. Але зробити це можна лише в чарівній країні Часу.

Наталка і Петрик вирушають у мандри, де на них чекають найдивовижніші пригоди...

Хочу бути маленькою

Книжка 1

Глава перша, в якій Наталка мріє стати дорослою

Чи мріяли ви коли-небудь стати дорослими? Ні? Вибачте, але я вам не повірю... Бо кожен малюк мало не з пелюшок мріє про доросле життя. Адже воно таке чудове, таке привабливе — вільне й безтурботне! По-перше, не потрібно ні в кого запитувати дозволу, щоб робити те, що хочеш. По-друге, хоч до опівночі дивися телевізор, ніхто тобі й слова не скаже! По-третє, ніхто не вкладає тебе в ліжко о дев'ятій вечора! По-четверте, не мусиш ходити до школи! І морозива можеш з'їсти хоч десять порцій одразу! Іграшок та солодоців купуй, скільки душа забажає. А вже про найулюбленішу дитячу розвагу всіх часів — бігати по калюжах — годі

й казати. Цим можна займатися з ранку до вечора.

Не знаю, чи такі думки часто зазирають до ваших голів, але Наталка думала про це постійно. Хоча мама стверджувала, що дорослою станеш лише після того, як з'їси пуд солі, але Наталка цьому не вірила: на таке добровільно ніхто не погодиться! Вона дуже хотіла скуштувати дорослого життя без усілякої солі.

Щодня дівчинка про це мріяла, аж доки не трапилася з нею одна химерна пригода.

Почалося все звичайнісінько.

— Наталко, вимкни телевізор! Адже ти ще навіть не бралася за уроки! — вкотре нагадала мама.

— Мамусю, я тільки мультик додивлюся! — відмахнулася дівчинка, не зводячи очей з екрана. — Тут зараз таке буде...

Але мама й слухати не хотіла, сама вимкнула телевізор.

— Ох, — зітхнула Наталка і попленталася до своєї кімнати.

Вона довго просиділа за письмовим столом, але зосередитися на задачах із математики так і не змогла. Хіба це справедливо? Щоразу, коли вона зручненько вмоється на дивані, аби подивитися цікаву передачу, мама нагадує їй про уроки. А варто

лише глянути на комп'ютер, як мама одразу вручає їй довжелезний список того, що треба купити в магазині, чи принаймні просить погратися з молодшим братиком Петриком. «Ой, добре було б, якби я раптом стала дорослою! Як мама!» — зітхнула дівчинка. За здійснення цієї мрії вона ладна була віддати що завгодно: навіть найновішу ляльку в мереживній сукні, яку їй нещодавно подарували на день народження. Та хіба таке можливо?

Наталка взялася до математики. Але ворони й галки, яких вимагалось полічити в задачі, чомусь порозліталися, і перед Наталкою біліла сторінка зошита, де невпевненою рукою було виведено: «Домашня робота». Натомість в уяві дівчинки зринув образ молодої красивої жінки у вишуканій сукні та черевиках на високих підборах. Цією жінкою була вона, Наталка. Ось вона йде вулицею й зустрічає свою шкільну подругу Софійку. Доросла Наталка дивиться на дівчинку згори вниз, ледь помітно посміхається... й купує одразу десять льодяників на паличці. У Софійки широко розкриті очі від здивування і міцно стиснуті губи від заздрості... Як усе-таки добре бути дорослою!

Так у мріях минув вечір. Рівно о дев'ятій мама зазирнула до кімнати й нагадала дівчинці, що час вкладатися в ліжко.

— Але... — Наталка хотіла сказати, що не зробила всіх уроків, та замовкла на півслові, бо зрозуміла, що у відповідь почує добре знайоме: «У тебе було достатньо часу, щоб виконати завдання. Ніхто не винен, що ти його згаяла невідь на що».

Тому дівчинка мовчки попленталася до ванної кімнати чистити зуби, мимохідь із заздрістю зиркнувши на Петрика. Хлопчик

нашвидкуруч згрібав конструктор. Йому до школи йти лише наступного року!

Наталка довго не могла заснути, вигадуючи, що скаже вчительці з приводу невиконаної домашньої роботи. Потім думки їй поплуталися, повіки стулилися, й дівчинку огорнув сон.

Глава друга, в якій Наталка дізнається про існування четвертого виміру

Посеред ночі, коли Наталка додивлялася чудовий сон про своє доросле життя, її розбудило тихе мелодійне дзеленчання. Дівчинка розплющила очі й побачила, що вся кімната залита м'яким зеленавим світлом. Його випромінював старенький бабусин годинник. Обидві його стрілки були на цифрі 12! Це було дивно, адже поламаний старий годинник завжди показував один і той же час — шосту годину. Хоч як тато намагався його полагодити, носив у різні майстерні, та все марно. Лише один старий годинникар сказав, що годинник можна завести, і він ітиме, але у майстра не було потрібного ключа.

Тепер старий годинник полагодився сам собою. Раптом Наталка побачила, що дверцята годинника відчинилися, й до кімнати прослизнула якась тінь.

— Хто це? — пошепки спитала дівчинка.

Вона дуже перелякалася і вже хотіла покликати маму, як хтось озвався до неї жіночим голосом:

— Не бійся, дівчинко. Я тут за твоїм бажанням і не зроблю нічого такого, чого ти сама не захочеш! Коли твої очі звикнуть до такого освітлення, ми познайомимося.

Потроху Наталчині очі справді звикли до напівтемряви, і вона розгледіла жінку, яка сиділа в кріслі біля вікна. Зодягнена гостя була трохи дивно. Знизу — пишна довга спідниця із золотої

парчі, зверху — пом'ята стара футболка з малюнком бридкої зубастої істоти, схожої водночас на крокодила й на курча. На голові — крислатий капелюшок із страусовим пером і прозорою вуаллю, де-не-де порваною. На руках — довгі, до ліктя, тонкі рукавички, а довершували картину бувалі в бувальцях кросівки на ногах.

— Доброго здоров'я, Наталко! Я дуже рада нашому знайомству.

Я примандрувала сюди з четвертого виміру, щоб виконати твоє бажання. До речі, можеш називати мене просто: Ваша величносте. У четвертому вимірі є невеличке королівство, а я в ньому — королева!

Оце так! Що воно за четвертий вимір? Яке її бажання прагне задовольнити дивна незнайомка? Наталка губилася в здогадах. Від її страху не залишилося й сліду. В очах дівчинки спалахнула цікавість.

Королева засміялася:

— Ось усі ви такі! Спершу кажете, що готові віддати все що завгодно за здійснення своєї мрії, а потім навіть не можете згадати, чого ж ви так хотіли! Та гаразд, зважу на твій іще не зовсім свідомий вік і дещо розповім. Слухай-но.

Із розповіді її величності Наталка дізналася, що світ, у якому ми живемо, має кілька вимірів. Перший — це довжина. Візьміть крейду і намалюйте на асфальті лінію. Ось ви й отримали простір із одним виміром. Біда лише в тому, що потім вам ціле життя доведеться рухатися лише вздовж цієї лінії. А це ж так нудно! Тоді знову візьміть крейду і домалюйте ще одну лінію, перпендикулярну до попередньої. Це буде ширина. Ви отримаєте двовимірний простір, або площину. Вже веселіше, чи не так? Але ось заовика: у такому просторі не можна підстрибувати вгору або просто видертися на дерево! Тому уявіть собі, що ви вмієте малювати

в повітрі, і від тієї точки, де перетинаються дві накреслені раніше лінії, подумки намалюйте третю, висоту. Вона вестиме вертикально вгору й перетворить наш простір із двовимірного на тривимірний. А вже в тривимірному просторі можна бігати, стрибати й робити все, що заманеться. Але... весь час одне й те саме! Ось тут нам і стане у пригоді четвертий вимір. Намалювати його чи побачити, на жаль, неможливо. Його навіть уявити важко. Але завдяки тому, що він існує, у світі все постійно змінюється.

— Ви називаєте його часом, — завершила розповідь королева. — Все зрозуміло?

— Так.

— Тоді займемося твоїм бажанням.

Наталка спантеличено кліпнула. Цікава розповідь, але навіщо вона їй? У молодших класах такого не вивчають, хіба в старших.

Королева пильно глянула на дівчинку. Її обличчя посуворішало.

— Невже ти забула, що хотіла стати дорослою? — запитала вона роздратовано.

— А, ви про це... Звісно, хотіла. Але хіба це можливо? — здивувалася Наталка.

— Дівчинко, — несподівано суворо відповіла королева, — ти гадаєш, що я покинула усі свої невідкладні справи лише для того, щоб прийти у ваш світ і просто потеревенити з тобою? Мені стало шкода тебе, адже дорослі зазвичай такі несправедливі. Ось я й вирішила тобі допомогти.

— Ні-ні! Звісно, мені дуже хочеться стати дорослою, але я не знаю, як до цього поставиться мама!

— О, — засміялася королева, — запевняю тебе, що твоя мама лише зрадіє такій зміні. Вирішуй, Наталко, іншої нагоди ти не матимеш!

Наталка замислилася, та лише на хвилинку. Справді, мама мало не щодня їй казала: «Коли ти нарешті подорослішаєш, доню!». Отже, вона не заперечуватиме, а справді зрадіє, як і стверджує ця дивна королева.

— Я згодна! — випалила дівчинка.

— Чудово! — заплескала в долоні її величність. — Я відчувала, що ми домовимосся. Тепер можеш відпочивати. Добре виспись, бо завтра на тебе чекатиме нове життя.

Королева криво усміхнулася й попрямувала до старого годинника.

— Мало не забула, — раптом сказала вона. — Ти маєш мені щось подарувати, щоб віддячити за послугу. Не заперечуєш, якщо я візьму цей годинник?

— Так-так. Тобто, ні... Тобто, я маю спитати дозволу у мами... — пробурмотіла Наталка.

Дівчинка розгубилася. Королева це помітила.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ